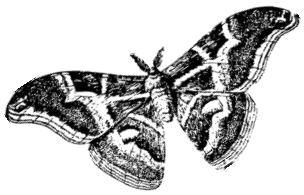
De mot en de vlinder

De mot die zo van fladderen hield, fladderde heen en weer.
Rond de vlammen van de kaars en waar zo niet meer.
Maar hoe vaak hij ook had gevraagd, anderen hadden zich beklaagd.
Geen van hen wilde hem vergezellen op zijn nachtelijke avonturen.
Hoe lang of kort deze vlucht ook zou duren.
Het deerde hem niet want wat was er fijner dan fladderen in de nacht?
Immers niets. Wellicht de reden dat hij het ochtendkrieken vergat.

En plotseling daar, bij het eerste licht van de dag, was er iets bijzonders dat hij zag.
Vrolijk fladderend en licht van tred,
Danste ze met haar beschilderde vleugels die met de meest prachtige kleuren waren behept.
Verbaasd. Haast ontzet dat zoiets schoons kon bestaan,
vroeg hij schoorvoetend haar naar haar naam.
'Ik ben een page van de koningin. Oftewel een vlinder.'
Het was op dat moment dat de mot zijn bruine kleur ervoer als een hinder.

Want in de duisternis van de nacht had hij er nimmer bij stilgestaan,
Hoe zijn eigen kleed eruit kon zien in het licht van de maan.
Hij vond zichzelf dof en vaal in vergelijking met haar bonte kleed.
Het was daarom dat alle vreugde van dat nachtelijk fladderen terstond van hem afgleed.
'Kijk mij nu eens staan: vaal en grijs, niet veel bijzonders,
het is zelden dat iemand zich over mij verwonderd.'

'Och jeetje meester mot, toe wees niet zo vlot.
Om zo ongenadig te zijn, of jezelf af te troeven met de nodige vilein.
Want totdat je mij zag danste je vrolijk in de nacht,
was je vrienden met jezelf, aardig en zacht.
Het is zeker waar dat men vaak verwonderd is over de kleuren van mijn kleed.
Maar het hoort niet zo te zijn dat iemand daar zijn eigen waarde aan afmeet.
Die afweging ligt immers in heel andere zaken besloten.
In kleine en heel grote,
Alleen dát bepaald en geeft inzicht in wie je bent.
En of je in de juiste richting gaat naar het pad wat voor je is bestemd.

Dus wees terughoudend in een oordeel ten aanzien van jezelf.' Ze keek hem beminnelijk aan.
Het was de eerste keer dat iemand de mot werkelijk zag staan.
Hij begreep waar de vlinder op had gedoeld en dat deze uitspraak inderdaad op waarheid was gestoeld.
Ook al danste hij alleen in het duister en fladderde niemand met hem mee.
Hij had de maan en de sterren. De vlammen en de nacht.
Door niemand anders dan zichzelf te zijn, wist hij: Ik ben mijn eigen kracht.